

„נשואי היו

חפוזים מדי!"

דויד קריבושי וענת. כמה לבבות כבר שברתי?

„אקשן!"

שלוש דקות של ביקור-בית בסלון של הישראלי הממוצע. מדי שבועיים בליל השישי בטלוויזיה. ועוד חשימות מזדמנות הפכו אותו לנושאי-שיחה טיבעני ביותר בקרב מי שאוהבים להיות בעניינים.

דויד קריבושי, צבר, בן 41, שחילק את חייו בין תל-אביב, לוס-אנג'לס וניו-יורק, מוסיקאי כשרוני לכל הדעות. אינו עולה על שולחנות הדיונים של בתי-הקפה התל-אביביים בהקשר להצלחתו המיקצועיות. הסיבה היא מרואית יותר: האיש משוט מתגרש.

הרכילות מתאימה את עצמה מייד לתדמיתו של קריבושי שובר-לבבות מנוסה. ששמו נכרך בכמה מהזוהרות של עולם-הבידור - גלי עטרי, רותי נבון - קסם אישי, הילה של יוצר הפירסום מהמירקע מוסיף לסיפור אבקי-כוכבים.

כמו בכל מיקרה של סיכסוך או גירושין, נוקטים הסובבים עמדה לטובת אחד הצדדים. „מיסכן דויד, איך אכל אותה! או.. כמה שזה עלה לו. הסיפור הזה!.. כמה שהיא מנסה לטחוט ממנו! איך היא משמיצה אותו! הן רק כמה מהאמירות בנושא. כל מי שהוא קצת אין מרגיש חובה או עונג להתבטא בנושא. נזרקים סבומים של כסף, פרטים עסיסיים. כל אחד מעלה זיכרונות מגירושיו הראשונים או השניים. או לפחות אלה של מקורביו - רצוי שיהיו מפורסמים ככל האפשר. בקיצור: אקשן!

בעל השימחה עצמו אינו מבין על מה המהומה. הוא שקוע בימים אלה, כל-ככולו. בהפקת שירים המתחרים על כרטיס-הכניסה לקדם-אירוויזיון. מבודד באולמן ברמת-גן עד השעות הקטנות של הלילה. אחוז בקצב עבודה מטורף. נמנע ממנו התענוג - במתכוון או שלא במתכוון - של התרחשות שהוא כוכב התורן. בגימה נבוכה למדי הוא מספר את אשר קורה לו בימים אלה. בין היתר, כדי שאחרים - הרכילאים בשכר ובהתנדבות - לא יעשו זאת למענו.

אני נורא קשה בראיונות. צריך לסחוט ממני כלומר: לדובב אותי. גם מצחקי, שלאחר 20 שנות עבודה פוריה בשטח, אני מדבר רווקא בעיתוי הזה - בקשר לחיי הפרטיים. זה לא שאני כיישי. היית אומר - סגור, נפתח בקושי, ברת בעניינים אישיים. אני לא מופתע מהבחישות והרי כילות. מטבע הדברים הוא. שאדם הנמצא בכתרות, כשקורה לו מהו בחיים האישיים, כולם בוחשים, כולם מחטטים. אני מאוד לא אוהב את זה, אבל אני יכול לעשות משהו?

יש אנשים, שכאשר מתחילים לבחוש בקשר לנעשה אצלם בבית, הם נפתחים ומשתפים פעולה. אני לא חושב שזה ענייני של משהו מה קורה אצלי, מעבר למה שאני מוכן לספר. כבר נכתבו לאחורונה רמזים והשערות בקשר לכך. זאת וכותם של הרכילאים, כל עוד הם לא מצטטים אותי שלא לעניין. קשה לי לנתח את התופעה הזאת של מה שאדם קוראים „שיחת עיר". רכילות זה בעצם עניין טיבעני.

מחמאות ברחוב

תחתנתי בגיל מאוחר יחסית — בגיל 39. קודם הייתי נשוי לזמרת רותי נבון במשך שלוש שנים. אך אלה היו נישואים אורחיים. כיום היא חיה בחו"ל. אגב, זה רעיון לא רע, להינשא בנישואים אורחיים, לאור מה שעברתי לאחרונה. זאת ודאי אחת הסיבות לכך שנוצרה לי תדמית של מה

אוהב מאוד ילדים. אני לא מככב בפתיחות ובסגירות למיניהן והאמיני לי, תיבת-הדואר שלי מלאה וגדושה בהזמנות כאלה. אני מתרחק ככל האפשר מכל זה. שבועיים אחרי שפגשתי את ענת אשתי, יפה אמיתית, החלטנו להינשא. כרוך שכיום, במבט לאחור, ההחלטה להינשא היתה הפוזה מדי. לא הספקנו להכיר מספיק זה את זה, לחיות ביחד. רצנו לחופה. הפרש הגילים בינינו גדול — היא בסביבות ה-20.

על ההיפוזן אני מצטער, אם כי קשה לי לומר שאני מצטער על הנישואין. יצאה לי מהם הילדה הכיימשהגעת בעולם — טל, היא בת שנה וארבעה חודשים. היה לי מאוד קשה לוותר עליה עכשיו, כשניסחננו את הסכם הגירושין. אני בקושי מעכל את זה. אבל אני אראה אותה המון, כמה שאוכל. לכן אין כל סיבה שהילדה תגדל מתוסכלת, או מתוסככת. היא עוד קטנה, כך שאני מקווה שזה ישפיע פחות.

את הגט אקבל בקרוב. בינתיים, אנתנו — אשתי ואני — עדיין מת גוררים ביחד, עד לסידורים הסופיים.

„אני אפיק לקחים!"

רננים עליו שאני שבור? הרוס? בהתחלה אולי נראיתי והתנהגתי ככה. אבל דווקא התקופה האחרונה היא התקופה הכי פוריה שלי בעבודה מזה חודשים. יכול להיות גם שאני זור רק את עצמי יותר לעבודה. בגלל המי צב המישפחתי שלי. אבל אני עסוק 24 שעות ביממה. הנה, שבועיים לא ראיתי אור שמש. בגלל השירים שאני מעורב בהפקתם — לקדם-אירוויזיון; עם ממפים סלים שבא לארץ להופעות והופיע עם תזמורת הטיילת, ההר פעות בטלוויזיה שגוללות ממני זמן; ההופעות עם תזמורת הטיילת; כתיבה ועוד תוכניות שלא כדאי לפרט עכשיו. קשה גם לומר שנכוויתי. בהתחלה, כשהתקלקלו דברים, ודאי שהרגשתי גרוע. דווקא עכשיו, משנתקבלה

ההחלטה להתגרש, כאילו השתחררתי מאיזה לחץ, כאילו הוקל לי. אני מצטער על הטעות שעשיתי ומשתדל להפיק לקחים. ודאי שאני אפיק לקחים!

הבריחה היא, שחששתי שאדם בגיל 39 כבר בוגר מספיק כדי להחליט את ההחלטה הנכונה, והסתבר שלא. הילדה זה הדבר הכי מטרף שיצא מהעניין, והיא תישאר איתי לכל החיים. זה היה שווה הכל!

ברור שלולא היו מכירים אותי, היה לי יותר קל לעבור את זה. ככה ראו

אותי מסתובב עם בחורות אחרות ולא עם אשתי, או התחילו לומר, שמהו ודאי לא בסדר שם. אני דווקא לא מסווג את עצמי כאחד מהבוהמה. אני גם לא כלי-כר רץ אחרי הקריירה, כמו שרצתי אחרי כל חלטורה בלילות, לפני 10, 15 שנים. כיום אני יכול להרשות לעצמי לשבת יותר בבית. בקשר לפירסום: יש לכך יתרונות.

כשאני מקבל מחמאות ברחוב — זה נחמד, אבל כאשר אמא מראה עליו מצבע לבנה ברחוב ואומרת לו: „תראה, תראה", או שולחת אותו לבקש חתימה, או כשבוחשים לי בקילקולים של החיים הפרטיים שלי — אז אני שוכח מהיתרונות.

הפסנתר והנסיון

מה עכשיו? עכשיו, צריך להסתכל כל קדימה. לחזור לחיי הרווקות העליונים, לצאת לבלות, לשבור מה שפחות לבנות. ללמוד! התחלתי ללמוד מוסיקה קלאסית וניצוח. האמת היא, שרציתי לנסוע לחו"ל ללמוד ניצוח קלאסי, אבל לא נסעתי בגלל ההתחייבויות לתזמורת הטיילת ולטי לווזייה.

לא יודע אם ארצה לעבור על מוסיקה קלאסית. פשוט, כדי להשלים את ההשכלה שחסרה לי. ההשכלה הפורמלית שלי במוסיקה מסתכמת בלימודי-פסנתר. לא למדתי ניצוח או עיבוד, רק פסנתר. כל מה שרכשתי הוא מניסיון; ניסיון בן שנים, הכולל ליומרים ביו-סי-אל-אי (אוניברסיטת לוס-אנג'לס), השתפשות בארץ — מהעיבודים לאריק ולאינשטיינים (להקתו של אריק איינשטיין), שפיר סמו אותי בשנות ה-60 ועד היום, וב חו"ל — שנה וחצי בלוס-אנג'לס ושמונה שנים של הופעות במועדוני לילה, כתיבה ועיבודים בניו-יורק. אני רוצה גם לכתוב מוסיקה לתיאטרון ומגלגל עוד כמה הצעות.

„פריח פולני!"

אני מתכוון לצאת יותר החוצה, לפגוש חברים. בגלל שהיה הארוכה שלי בחו"ל ואחרי-כך הבעיות שלי בבית, נוצר לי קצת נתק בנושא הזה. לא כלי-כך אירחנו בבית ולא יצאנו הרבה בחברה. זהו. מקווה שהכל יעבור. אין לי שליטה על רכילות או שמועות. קשה לי גם להתמודד עם החשיפה הזאת. מוזר, דווקא עם החשיפה על הבימה אני מרגיש מצויין. אני מאוד אוהב להופיע. אני מופיע כבר 20 שנים. אני משוחרר בהופעות מקדחת-במה. אין לי בעיות של חשיפה, שם ופה קשה לי, אבל אני מבין שזה חלק מהמישחק. מעניין איך אצא מהסיפור הזה. רותי נבון היתה מכנה אותי: „פריח פולני" אין לך מושג כמה זה קולע.

קריבושי בהתונתו עם ענת, ומאכיל את טל. הדבר הכי מטרף שיצא לי מן העניין!